

MŰHELYTANULMÁNYOK

DISCUSSION PAPERS

MT-DP – 2013/11

Érdekek egybeesése és ütközése

Szemelvények a MOL államhoz fűződő kapcsolataiból

VINCE PÉTER

Műhelytanulmányok
MT-DP – 2013/11

MTA Közgazdaság- és Regionális Tudományi Kutatóközpont
Közgazdaság-tudományi Intézet

Műhelytanulmányaink célja a kutatási eredmények gyors közlése és vitára bocsátása.
A sorozatban megjelent tanulmányok további publikációk anyagául szolgálhatnak.

Érdekek egybeesése és ütközése
Szemelvények a MOL államhoz fűződő kapcsolataiból

Szerző:

Vince Péter
tudományos főmunkatárs
MTA Közgazdaság- és Regionális Tudományi Kutatóközpont
Közgazdaság-tudományi Intézet
Email: vince.peter@krtk.mta.hu

2013. április

ISBN 978-615-5243-64-6

ISSN 1785-377X

Kiadó:
Magyar Tudományos Akadémia Közgazdaság- és Regionális Tudományi Kutatóközpont
Közgazdaság-tudományi Intézet

Érdekek egybeesése és ütközése

Szemelvények a MOL államhoz fűződő kapcsolataiból

Vince Péter

Összefoglaló

A MOL nemzeti bajnokként nem csupán részt vesz az állami döntések végrehajtásában, mivel az államnak szüksége volt a társaság közreműködésére egyes gazdasági, politikai, szociális céljainak megvalósításához, amiért a céget cserébe megkülönböztetett bánásmódban részesítette. A MOL ezen túlmenően hatékony érdekérvényesítő képességét bevetve lépett fel, ha számára előnytelen vagy az állam által nem preferált ügyben akart változást elérni. A társaság nemzeti bajnokként való kezelésének az uniós szabályok és döntések emeltek külső korlátot. A csak hazai hatáskörbe tartozó ügyekben a hatósági aktivitás egyik fő iránya a cég külföldi tulajdonosi ellenőrzés alá kerülésének a megakadályozása volt. Más esetekben a hatóságok lépései alkalmanként erősítették, máskor gyengítették a társaság nemzeti bajnok pozícióját. Így az érdekegyezések mellett ezek az ütközések is rányomták bélyegüket a kapcsolatokra.

Tárgyszavak: a nemzeti bajnok, vállalatirányítás, az állam és a társaság kapcsolatai, a tulajdonosi szerkezet változásai.

Journal of Economic Literature (JEL) kód: D21, D23, L1, L2, L5

A tanulmány alapjául szolgáló kutatásokat az OTKA K76306. számú, valamint a TÁMOP-4.2.1/B-09/1/KONV-2010-0005 számú programjai támogatták. A tanulmány az ezek keretében készült kutatási beszámolón alapul (Antalóczy–Vince, 2012) és annak részben átdolgozott és kibővített változata.

Conflicting and matching interests

Examples for the relationship and interactions of
MOL Group and the state

Péter Vince

Abstract

MOL Plc as a national champion does not simply take part in the implementation of the state's decisions but the company's cooperation is needed in realizing the economic, political and social considerations of the authorities. Therefore the company is provided with special preferential treatment. Besides, MOL can take advantage of its efficient bargaining power to secure the authorities' favorable decisions in important cases. The regulations and special decisions of the European Union limit MOL's position as a national champion. In cases belonging exclusively to national competence the main position of authorities was to prevent the emergence of foreign ownership control. In other cases, the authorities behaved differently: sometimes they contributed to the consolidation of the company's position as national champion, sometimes they weakened it with their decisions. The relationship of the company and the state is thus characterized not only by matching but conflicting interests too.

Keywords: national champion, corporate management, relationship and interactions of the company and the state, changes of ownership structure

Journal of Economic Literature (JEL): D21, D23, L1, L2, L5

A következő elemzés a MOL és intézményi környezete kapcsolatának néhány kiragadott elemével foglalkozik. Az egymással látszólag össze nem függő eseteket az köti össze, hogy mindegyikük a magyar gazdaság legnagyobb vállalatát érintették. Célunk az volt, hogy néhány példa segítségével képet lehessen alkotni az állam és a cég sokoldalú viszonyának egyes elemeiről. A következőkben ismertetendő esetekben a MOL életét *közvetlenül* és – több esetben – *egyedileg* meghatározó országgyűlési, államigazgatási döntések születtek, amelyek célja a társaság működési feltételeinek az átalakítása volt.

A MOL Nyrt. nemzetibajnok-státuszát¹ két körülmény alapozza meg. A cég egyrészt a legnagyobb árbevételű hazai vállalat, másrészt a gazdaság stratégiai fontosságú területein működik, amelyek között is kiemelkedő fontossága van a kőolaj- és földgázszektornak. Az elemzésben a MOL Nyrt. nemzetibajnok-státuszának az energiaszektorra épülő pillérével, ezen belül is a hazai földgázellátásban elfoglalt meghatározó pozíciójával foglalkozunk. A következőkben a vállalat földgázszektort érintő különböző súlyú és eltérő időpontokban napirendre került, sok esetben egymáshoz nem is kapcsolódó ügyeivel foglalkozunk.

MODELLVÁLTÁSOK A FÖLDGÁZELLÁTÁSBAN

A társaságnak 1991-es megalakulása óta mindvégig domináns volt a földgázpiaci helyzete. Az időközben bekövetkezett változások azzal álltak kapcsolatban, hogy tevékenysége a gázszektor mekkora részét fogta át. Jelenlegi üzletágai ugyanis már nem fedik le a földgázellátás teljes vertikumát, tevékenységi körébe tartozó területeken azonban továbbra is a piac legnagyobb – meghatározó súlyú vagy kizárólagos – szereplője. A cég földgázpiaci tevékenységi szerkezete az alapítás utáni másfél évtizedben több lépésben formálódott ki. A következő, időrendet követő áttekintésben ennek legfontosabb állomásait mutatjuk be.

A hazai földgázellátás szervezeti, szabályozási és felügyeleti, valamint tulajdonosi viszonyai a kilencvenes évek eleje óta több szakaszban alakultak át.² A változások a szervezeti keretek megváltoztatásával, a korábbi trösztli szervezet megszüntetésével és a MOL Rt. 1991-es létrehozásával indultak meg. A társasági formába átszervezett vállalat megőrizte monopolhelyzetét, hiszen tevékenysége átfogta a hazai földgázellátásnak a termeléstől és az importtól a szolgáltatásig terjedő majdnem teljes vertikumát. Tevékenységi köréből ugyanakkor kikerült a szolgáltatás, a földgáz kiskereskedelme, a végső felhasználók kiszolgálása.

¹ „Tanulmányunk nemzeti bajnoknak tekinti azt a nemzetközi, globális piacokon is versenyképes vállalkozást, amely nemcsak a piaci magatartásával emelkedett ki, terjeszkedett, hanem ehhez a nemzetállam segítsége is hozzájárult...”. (Antalóczy–Voszka, 2008, 5. o.).

² A hazai földgázszektor egymást követő működési modelljeinek bemutatását lásd: Vince [2008].

A földgázellátás átfogó szabályozására a bányászatról szóló 1993. évi XLVIII. törvényben és a gázszolgáltatásról szóló 1994. évi XLI. törvényben került sor. Az előbbi törvény meghatározta az ellátás egyes tevékenységi köreit (a kutatást, a termelést, a tárolást, a szállítást, az elosztást), az utóbbi szabályozta e tevékenységek végzésének feltételeit (így a szolgáltató és a fogyasztó közötti kapcsolatokat). A szabályozás tartalmazta azt is, hogy a MOL Rt. rendelkezett az import- és a hazai földgáz *beszerzésének kizárólagos jogával* is, valamint a gázellátást közüzemként határozta meg és létrehozta a *közüzemi* szolgáltatás működési feltételeit. Ennek részeként a törvény a lakosság és a kommunális fogyasztók folyamatos és biztonságos ellátásának kötelezettségét írta elő a szolgáltató számára. A földgázellátás kialakított működési modellje az elnevezését – *single buyer* modell – az alapján kapta, hogy a földgázforrásokhoz kizárólag egy nagykereskedő, a MOL Rt. férhetett hozzá. A törvény tehát nem a korábbi monopolista modellt módosította, hanem annak keretein belül folyó tevékenységeket szabályozta.

A földgázszektort érintő következő változást az energiaiparban 1995-ben elindított privatizációk idézték elő, amelyek eredményeképpen megszűnt az energiaszektor vállalati szerkezetét jellemző korábbi helyzet, az ugyanis, amikor az ágazatban a MOL Rt. egyetlen, monopolhelyzetű, a teljes vertikum nagy részét átfogó vállalként működött. Megindult a MOL Rt. fokozatos tőzsdéi bevezetése, valamint sor került a területi gázszolgáltató társaságok szakmai befektetők részére történő privatizációjára.

A földgázszolgáltatás modelljének egy évtizede tartó átalakításának újabb szakaszát a 2004-ben hatályba lépett, a földgázellátásról szóló 2003. évi XLII. törvény indította el. A törvény az Európai Unió 98/30/EK irányelve alapján szabályozta újra a hazai a gázpiacot (Európai Parlament ...,1998). (Az irányelv a belső gázpiac liberalizációjának, a verseny feltételeinek megteremtését szabályozta. Magyarország EU-csatlakozási folyamatának része volt a jogharmonizáció, az uniós szabályrendszernek az átvétele és beillesztése a hazai jogrendbe.)

A földgázpiac következő, 2004-ben hatályba lépett új működési modelljének az volt az alapvonása, hogy a törvény egy *kettős modellt* hozott létre, amelyben egymás mellett működött a közüzemi és a szabad piaci szolgáltatás. Megszűnt az a korábbi gyakorlat, hogy a földgázbeszerzés egyetlen vállalat (a MOL) kizárólagos jogosítványa volt. A törvény meghatározta a fogyasztók két csoportját³, az ún. *feljogosított fogyasztókat* és a *közüzemi fogyasztókat*. A feljogosított fogyasztók csoportját elvileg minden nem háztartási felhasználó alkothatta, míg a háztartások a közüzemi fogyasztók közé tartoztak. A feljogosított fogyasztók

³ „*Feljogosított fogyasztó*: az a fogyasztó, aki földgázigényét a saját választása szerint a közüzemi szolgáltatás keretei között, vagy a közüzemi szerződés felmondásával szabadon, kereskedelmi szerződés keretében elégíti ki.” (2003. évi XLII. törvény, 3. §, 7. pont.) „*Közüzemi fogyasztó*: az a fogyasztó, aki közüzemi szolgáltatótól, közüzemi szerződés alapján vételez földgázt.” (2003 évi XLII. törvény, 3.§, 32. pont.)

számára megnyílt a választás lehetősége: vásárolhattak közüzemi ellátás keretében, vagy e rendszeren kívüli kereskedőtől. Vagyis megválaszthatták azt, hogy milyen típusú szolgáltatóval kötnek szerződést. A szolgáltatóválasztás lehetősége így az összes felhasználás kétharmadát képviselő fogyasztóknak állt rendelkezésére (MEH, 2006). A feljogosított fogyasztóknak azonban *nem* kellett kilépniük a szabad piacra, és csak kis, bár évről évre növekvő hányaduk élt a lehetőséggel. A feljogosított fogyasztók szabad piacra kilépő hányadának nagyságát és változásának irányát az befolyásolta, hogy ezeknek módjuk volt visszatérni a közüzembe, ha ez utóbbi szektorban az árak számukra kedvezőbbben alakultak. A közüzemi földgázellátásból a szabad piacra kilépett csoport a hazai gázfogyasztásból 2004-ben 6, 2006-ban 9,7, a következő évben 20,2 százalékkal részesedett. A 2009-es újabb gázpiaci modellváltás – a kettős modellt felváltó teljes piacnyitás – előtti évben a szabad piaci felhasználás 31 százalékot ért el (MEH, 2008, 2009). Ennek a MOL szempontjából az volt a jelentősége, hogy versenytárs nélkül biztosította a közüzemi ellátás kizárólagos forrását, ami a hazai földgázfelhasználás hetven százalékát tette ki.

A szabad piacról történő beszerzés feltételét is biztosította a 2003. évi XLII. törvény azzal, hogy a gázszállítás – természetes monopóliumot alkotó és a MOL tulajdonában lévő – vezetékrendszeréhez lehetővé tette a hozzáférést ún. *harmadik fél* számára is. Ez azt jelentette, hogy a vezetékrendszer tulajdonosának – hatóság által szabályozott díjak és együttműködési feltételek mellett – lehetővé kellett tennie, hogy a hálózaton ne csak saját felhasználóinak továbbítson földgázt, hanem használatához a feljogosított fogyasztók és a kereskedők is hozzá tudjanak férni.

A hazai földgázellátásban a közüzemi piacnak⁴ volt meghatározó súlya, amelyet az jellemzett, hogy fennmaradt a MOL Rt. tulajdonában lévő egyetlen nagykereskedő monopolhelyzete és ezzel együtt ellátási felelőssége. A szerződéses kapcsolatokat, a közüzemi díjakat és árakat hatósági szabályozás alakította. A MOL Rt. volt továbbra is az egyetlen vállalat, amely közüzemi célra energiát vásárolhatott hazai és importforrásból, valamint kereskedőktől. A földgázt nagykereskedőként továbbértékesíthette közvetlenül egyes közüzemben maradt nagyfogyasztóknak, illetve a közüzemi (területi) gázszolgáltatóknak. Ez utóbbiaknak szintén fennmaradt az ellátási kötelezettsége, az országban kizárólag a hat gázszolgáltató látta el a területén lévő közüzemi fogyasztókat

A MOL Rt. *kizárólagos pozíciója* fennmaradt, amin az sem változtatott, hogy különböző típusú tevékenységeit (a tárolást, a szállítást és rendszerirányítást, valamint a közüzemi nagykereskedelmet) három külön társaságba szervezve kellett végeznie – a gáztörvénynek a 03/55/EK irányelvet átültető előírása szerint (Az Európai Parlament és Tanács..., 2004). (A tárolást a MOL Földgáztároló Rt., a szállítást és rendszerirányítást a MOL Földgázszállító Rt.,

⁴ A közüzemi fogyasztó a közüzemi szolgáltatási engedélyestől (a területi gázszolgáltató társaságtól) közüzemi szerződés alapján vásárol villamos energiát (GVH, 2006).

a közüzemi nagykereskedelmet pedig a MOL Földgázellátó Rt. végezte. Ezek a cégek mind a MOL Rt. száz százalékos tulajdonában voltak 2004-ben.) A tevékenységek jogi és számviteli *szétválasztásának* az volt az indoka – az azonos tulajdonosi körhöz tartozó természetes monopóliumok szabályozása mellett –, hogy korlátozza az ebből a helyzetből származó versenykorlátozó összefonódások érvényesítésének lehetőségét, így erősítve a gázpiac többi szereplője számára a megkülönböztetéstől mentes, transzparens együttműködés feltételeit. Eszerint például a rendszerirányító (a MOL Földgázszállító Rt.) nem tehet különbséget partnerei között az alapján, hogy azok saját tulajdonosi köréhez tartoznak-e vagy sem. Ennek érdekében a tulajdonos érdekeitől független döntéshozatali eljárásokat kell lefolytatnia (MEH, 2008).

A szétválasztási szabályokat az EU 2009-es ún. *harmadik energiacsomagja* is a szabályozás központi elemévé tette. A villamosenergia- és földgázszektorra vonatkozó két új irányelv 2011-től lépett hatályba. A harmadik energiacsomag azért érintette közvetlenül a MOL-t, mert szabályozta az alap-/szállítóhálózat üzemeltetésének, valamint a termelésnek és a szolgáltatásnak a *szétválasztását*. A Bizottság a szétválasztást az egységes belső piac megteremtése szempontjából kulcsfontosságú feltételnek minősítette. A harmadik energiacsomag e követelmények érvényesítésére a rendszerirányítás *három modelljét* tartotta – nem egyforma mértékben – alkalmasnak, amelyek közül a hazai szabályozás a legkevésbé kedvezőnek tekintett modell működtetése mellett döntött.

Az első, az egységes európai energiapiac létrehozása szempontjából a legkedvezőbb megoldásnak a *tulajdonosi szétválasztást* minősítette, amelyben a rendszerirányító tulajdonosának nincs termelési, elosztási, kereskedelmi érdekeltsége az energiaszektorban. A rendszerirányító – amely ebben a modellben az átviteli hálózatnak a tulajdonosa – mindezeketől az érdekektől függetlenül tud működni.

A szétválasztás második lehetősége a *független rendszerüzemeltető (Independent System Operator, ISO)* modelljének létrehozása, amelyben a független rendszerirányító csupán üzemeltetője és nem tulajdonosa az átviteli hálózatnak.

A szétválasztás harmadik esete a *független átvitelirendszer-üzemeltető (Independent Transmission Operator, ITO)* modellje, amely az irányelv szerint a szétválasztás szempontjából a legkevésbé következetes megoldást képviseli. Ebben az esetben a rendszer irányítója és üzemeltetője egy *vertikálisan integrált*, az energiapiacra is tevékeny vállalatcsoport tagja. A vállalatcsoport a rendszerirányító és az átviteli hálózat tulajdonosa. Ebben a keretben kell biztosítani, hogy a rendszer irányítása és üzemeltetése független legyen tulajdonosának ellátási, termelési, kereskedelmi érdekeitől. A szétválasztásnak garantálnia kell, hogy a rendszer irányítása és üzemeltetése minden piaci szereplőtől, így tulajdonosától is függetlenül működhessen. A függetlenség biztosítása érdekében a szétválasztást jogi-

szervezeti garanciákkal kell alátámasztani, valamint számviteli elkülönítését is végre kell hajtani.

A harmadik energiacsomag kompromisszumos megoldásként módot adott ez utóbbi modell választására a vertikálisan integrált vállalatok számára, így lehetővé tette a már alkalmazott független átvitelrendszer-üzemeltető modelljének fenntartását. A magyar villamosenergia- és földgázszektor egyaránt a független átvitelrendszer-üzemeltető (ITO) – az EU-irányelv szerint legkevésbé kedvező – modellje szerint működik. Mind a *Mavir Zrt.*, mind a *MOL Földgázszállító Zrt.* vertikálisan integrált vállalatcsoportokhoz tartoznak. Az országgyűlés 2009 decemberében elfogadott energetikai törvénye (2010. évi VII. tv.) élt az EU második és harmadik energetikai irányelve által biztosított lehetőséggel, és a hazai rendszerirányítás számára *egyetlen* lehetőségként a független átvitelrendszer-üzemeltető modelljének alkalmazását írta elő. A törvény *a már meglévő állapotot tartotta fenn* és az EU-irányelvek szerint kedvezőbb – a tulajdonosi szétválasztást megvalósító, illetve az ISO – modellek bevezetésének még a lehetőségét is kizárta.

Érdemes kitérni e törvény elfogadásának körülményeire, mert ezek rávilágítanak arra a *megkülönböztetett* bánásmódra, amely elősegítette az energiaszektor és a két vállalat érdekeinek érvényesülését. A két társaság integrált vállalati szerkezetét bebetonozó törvény kezdeményezése nem elsődlegesen a MOL helyzetével állt kapcsolatban, hanem az MVM szervezeti átalakításával, részprivatizációjára irányuló – hol felerősödő, hol lanyhuló – kormányzati törekvésekkel ment szembe. A cél – egyebek mellett – a MAVIR leválasztásának, az MVM-től független rendszerirányító és -üzemeltető társaság önálló céggé szervezésének a megakadályozása volt.

Az ügy sajátossága az volt, hogy a törvénynek az EU szétválasztási szabályait átültető részét nem a kormány kezdeményezte, hanem két – egy kormánypárti és egy ellenzéki – képviselő közösen nyújtotta be a vontkozó szöveget.⁵ Ez olyan szabályozástervezet volt, amely nem ment végig az államigazgatási egyeztetésen, azt megkerülve nyújtotta be az országgyűlés gazdasági bizottságának két befolyásos tagja. Az *indítvány* szembetűnő módon *egybeesett* az érintett társaságok érdekével, ami ahhoz fűződött, hogy megőrizték vállalati szervezetük részeként a rendszerirányítást. Ennek a javasolt megoldásnak az iránya gyökeresen eltért az államapparátus különböző helyein formálódó, de nem véglegesített, egységes alakba nem öntött elképzeléssel, amely a rendszerirányítás leválasztásával számolt. A harmadik energiacsomag szerint a nemzeti szabályozásokat 2011. márciusáig kellett hatályba léptetni, így 2009 végén a határidő sem volt még sürgető.

Az harmadik energiacsomagot a hazai jogrendszerbe átültető törvénytervezet egyik betérjesztője szerint „...a legfőbb irányt az állami tulajdon- és befolyáskoncentráció erősítése

⁵ Az ügy háttérével két írás foglalkozott részletesen. Lásd: *Hargitai* [2010], *Szabó* [2009].

jelentette...”. Ehhez *Hargitai* [2010] hozzáteszi, hogy ezt a megoldást a betervezők olyan időszakban javasolták, „...amikor az EU-ban a monopóliumok lebontása és az állam piacokorlátozó lehetőségeinek a szűkítése volt a szabályozás első számú célja”. A javaslat ilyen módon *nyíltan szembeállt* az EU energiapiaci liberalizációs törekvéseivel. Az állami tulajdonban lévő integrált társaság fenntartásának további indoka – az előterjesztők szerint – az volt, hogy csak ilyen szervezet képes a multinacionális cégek mellett a piacon helyt állni, és a földgázszektorban is ugyanez a fajta egységes tulajdonosi szerkezet lehet képes elhárítani az orosz befolyásszerzési törekvéseket. Az érvelésnek része volt az is, hogy mindezek miatt a változatlan tulajdonosi szerkezet megőrzésével kapcsolatban a vállalati és a nemzeti érdekek is egybeesnek.

A kormány másirányú javaslatának hiányában ez a tervet került az országgyűlés elé és 2009 decemberében törvényerőre emelkedett. E helyzet kialakulásának politikai okai között valószínűsíthetően szerepet játszott az, hogy a kormányzati ciklus végén elfogyott a kormány elszántsága (ha volt ilyen egyáltalán) és ereje az energetikai érdekcsoportokkal szembeállva végigvinni a tulajdonosi szétválasztást.

A MOL RT. ELADJA GÁZÜZLETÁGÁT AZ E.ON-NAK

AZ ELŐZMÉNYEK

A MOL Rt. kettős szerepben – importőrként és nagykereskedőként – volt jelen a földgáz forgalmazásában. Az importárak alakulása külső adottságként jelent meg a cég számára, a hazai nagykereskedelmi árak meghatározása hatósági jogkörbe tartozott. Az árszabályozás gyakorlata lehetővé tette, hogy a nagykereskedelmi árakban ne jussanak érvényre az importbeszerzés költségei. A földgázimport ára egy elszámolási rendszeren keresztül a világpiaci kőolajárakhoz kötődött, így ez utóbbiak emelkedése megnövelte a bekerülő földgáz árát is. A hatósági árszabályozás⁶ azonban ezt a hatást – a politikai ciklusoktól nem függetlenül – évente változó mértékben nem vagy csak korlátozottan engedte érvényesülni a MOL nagykereskedelmi áraiban. Ez a helyzet a folyamatos árviták forrásává vált, mivel a beszerzési és értékesítési árak eltérése veszteségesé tette a társaság földgáz üzletágát. (Az import a hazai felhasználásból mintegy 80 százalékkal részesedett, így az ezen képződött veszteség meghatározta az egész üzletág teljesítményét is.)

⁶ A hatósági árszabályozás egyaránt átfogta a nagy- és kiskereskedelmi árak kialakítását. Ez magában foglalta az áralakítás meghirdetett módszereit, számítási eljárásait, a nyereség garantált mértékét, az árváltoztatások lebonyolításának a menetét. Az egyedi ármeghatározásokban az árhatóság azonban gyakran eltért a meghirdetett szabályozás szerint kalkulált árak érvényesítésétől.

A MOL átlagos import- és értékesítési árai 1996–2004 között

(Ft/m³)

	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004
Importár	14	21	18,5	16	34	39	27,5	32,5	30
Értékesítési ár	10	16	20	19	20	26	27	29	38

Megjegyzés: A táblázatban kerekített értékek szerepelnek.

Forrás: MOL [2005].

Az 1. táblázat szerint az 1996 és 2003 közötti nyolc évből hat alkalommal meghaladta az importár az értékesítési (a nagykereskedelmi) árat és az eltérés az országgyűlési választásokat megelőző években – 1997-ben, 2000-ben és 2001-ben – volt a legnagyobb (MOL, 2005).⁷ (2004-től a kettős földgázpiaci modell bevezetésével megváltozott az árszabályozás rendszere is.) A bekerülési és értékesítési árak közötti különbséget a kormány úgy hozta létre, hogy egyrészt nem engedte érvényesülni az import teljes költségét, valamint az árszabályozás szerinti 8 százalékos tőkearányos megtérülést sem. A MOL áremelési javaslatok rendre jóval magasabbak voltak a kormány által meghirdetett áremelések mértékeinél. A hatóságokkal folytatott árviták azonban a MOL szempontjából jórészt eredménytelenek voltak.⁸ A politikailag szenzitív közüzemi – és ezen belül is elsősorban lakossági – földgázár-emelés mérséklését előtérbe helyező kormányzati állásponttal szemben az árvitában a MOL nem tudta saját érdekeit érvényre juttatni. A Magyar Energia Hivatalhoz 2000-ben benyújtott ár-felülvizsgálati kérelmére kapott elutasító választ követően a társaság bírósághoz fordult és az elmaradt áremelések miatt kártérítésre támasztott igényt. A MOL érvelését arra alapozta, hogy álláspontja szerint a hatósági ármegállapítás menete nem követte az érvényes szabályozás előírásait, ami számára veszteséget okozott (Mihályi, 2010, MOL, 2003). De a bírósági út sem járt eredménnyel, a társaság 2002-ben végérvényesen alulmaradt a Legfelsőbb Bíróságot is megjárta ügyben.⁹

⁷ A lakossági földgáz ára volt az egyik központi kérdése 2002-ben az országgyűlési választást megelőző kampánynak, majd az új kormány működése első időszakának. Mindkét politikai oldal azt ígérte meg a szavazóknak, hogy győzelme esetén – a nyilvánvaló emelési kényszer ellenére – nem növeli meg a lakossági földgáz árat.

⁸ „A MOL 2001 júliusában lehetőséget kapott átlagos értékesítési árának 15 százalékos emelésére, ám ez a növelés továbbra sem biztosított fedezetet az importbeszerzésekre. Ezáltal a Földgáz Divízió jelentős veszteségeket szenvedett el 2001-ben.” (MOL, 2001, 16. o.) Hasonló volt a helyzet a korábbi években is, a földgázüzletág veszteségéről tudósítanak a társaság korábbi éves jelentései.

⁹ „A bíróság első fokon elutasította a MOL keresetét azzal az indoklással, hogy jogszabállyal, azaz a gazdasági miniszter rendeletével okozott kárért kártérítés nem ítélt meg, 2001-ben a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság azzal az indoklással utasította el a MOL fellebbezését, amely szerint nincs joga és hatásköre a kártérítési igény érdemi tárgyalására.” (MOL, 2001, 29. o.)

Az árviták eredménytelensége alapján a társaság helyzetét a földgázszektorban az jellemezte, hogy „...a kedvezőtlen szabályozási feltételek és az elszennvedett veszteségek eredményeként kénytelenek voltunk beruházási kiadásainkat a minimális szintre csökkenteni.” (MOL, 2002, 16. o.) A helyzetértékelés alapján a társaság jövőjére vonatkozó elhatározás is megszületett. „A magyar és a regionális gázszektor átfogó tanulmányozása alapján a MOL Igazgatósága megállapította, hogy a gázipart tekintve nincsenek meg a feltételei egy középtávon fenntartható optimális fejlődés megvalósításának. 2001-ben a MOL Igazgatósága azt a döntést hozta, hogy a vállalat regionális olajpiaci tevékenységére kell összpontosítani, és meg kell kezdeni a földgázüzlet értékesítését.” (MOL, 2002, 17. o.)

A 2004-es földgázpiaci modellváltás során bevezetett árszabályozást a MOL támogatta, a korábbinál átláthatóbbnak minősítette, mivel az lehetővé tette az importárak érvényesítését a szabad piaci nagykereskedelemben és – elvileg – a közüzemi szolgáltatásban is követni kellett az importárak változásait. (Ezzel kapcsolatban meg kell jegyezni – bár a későbbi áralakulási fejlemények már nem a MOL-t, hanem nagykereskedelmi részlegét megvásárló E.ON-t érintették –, hogy a közüzemi ellátásban a gázimportárak követése továbbra sem volt folyamatos. Folytatódott az a gyakorlat, hogy az indokolt áremelések elhalasztását vagy mérséklését ugrásszerű emelések követték.)

A VÁLLALAT-ÖSSZEFONÓDÁSI ÜGYLET

A magyar energetikai piac legnagyobb volumenű felvásárlási ügyletére a MOL Rt. és az E.ON cégcsoport között került sor 2004–2005-ben.¹⁰ A tranzakció nem egyszerűen nagy mérete és a piaci szereplők és a tevékenységi szerkezetek közötti jelenetős átrendeződések miatt érdemel figyelmet, hanem a hazai hatóságoknak (MEH, GVH) és az EU Bizottságának az üzlet végleges feltételeinek kialakításában játszott aktív közreműködése miatt is. Ennek eredményeképpen a két társaság az eredeti üzleti konstrukciótól lényeges pontokban eltérő feltételek mellett bonyolíhatta le az ügyletet.

A MOL Rt. 2004 novemberében megállapodott az E.ON Ruhrgas International AG-vel, hogy eladja ez utóbbi számára veszteséges gáz-nagykereskedelmi és gáztárolási üzletágának (MOL Földgázellátó Rt. és MOL Földgáztároló Rt.) 75 százalékát és a gázimportot bonyolító társaságban, a Panrusgazban lévő 50 százalékos részesedését és ezzel a – Gazprommal megkötött – hosszú távú importszerződéseket.

A szerződés a MOL Rt.-nek a hazai a gázipar – szolgáltatáson kívüli – vertikumát átfogó pozícióját módosította. A MOL Rt. tevékenysége ugyanis kiterjedt a földgáz termelésére, szállítására, tárolására és nagykereskedelmére, ezekben kizárólagos szereplője volt a hazai piacnak. A vertikum két láncszemét, a tárolási és nagykereskedelmi tevékenységet bonyolító

¹⁰ A vállalat-összefonódási ügyletről írottakkal kapcsolatban lásd: *Vince* [2009].

társaságok 75 százalékos tulajdonosi hányadát vette volna meg az E.ON. Az ügylet – a másik oldalról – az E.ON portfólióját kiterjesztette: az addigi gáz-kiskereskedelmi (gázszolgáltatási) tevékenység mellett a gázipari vertikum újabb két eleme feletti ellenőrzésszerzést tett lehetővé.

Az Európai Unió 2004-től hatályban lévő – a vállalatok összefonódására vonatkozó – rendelete¹¹ meghatározta azt az árbevételi küszöbértéket,¹² amelynél nagyobb méretű vállalkozások ügyletei nem nemzeti, hanem közösségi szintű jóváhagyással valósulhatnak meg (Európai Unió Tanácsa, 2004). A Bizottság által elbírálandó, ún. közösségi dimenziójú összefonódások közé tartozott a MOL–E.ON ügylet is.

A szerződésnek az ellátás biztonságára és árakra kifejtett hatásaival 2005 júliusában foglalkozott a Magyar Energia Hivatal, és jóváhagyását feltételekhez kötötte. A GVH is megfogalmazta fenntartásait a tervezett ügylettel kapcsolatban (GVH, 2005). Ezek úgy foglalhatók össze, hogy az E.ON a meglévő villamosenergia- és gázszolgáltatási piaci pozíciói mellé a gázpiac további szegmenseit szerzi meg, ezáltal erőfölény érvényesítésére nyílik lehetősége. Ez pedig a földgázpiac – akkor még 2007-re – tervezett megnyitását, a liberalizációt megnehezítette volna.

A felülvizsgálati eljárás keretében az Európai Bizottság a tervezett ügylettel kapcsolatban egy sor, a gáz- és villamosenergia-piacokon érvényre jutó versenykorlátozó mozzanatot határozott meg, amelyek abból származnának, hogy az E.ON megszerzi a hazai gáztárolói készletek feletti ellenőrzést. Ezáltal a földgáztermelési és -értékesítési lánc következő fázisaiban módja lenne az árak, valamint a gáz- és villamosenergia-szolgáltatás kereskedelmi feltételeinek a meghatározására. „A Bizottság úgy találta, hogy az ügylet a gáz és az áram magyarországi nagy- és kiskereskedelmi piacán versenykorlátozó hatású. E hatások oka az, hogy a MOL-nak a gáz-nagykereskedelem és a gáztárolás piacán lévő erőfölénye az E.ON-nak a gáz és az áram kiskereskedelme terén folytatott tevékenységeivel párosul.” (Európai

¹¹ Az ügylet engedélyezése az EU Bizottságának hatáskörébe tartozik. Lásd: *Európai Unió Tanácsa [2004]*.

¹² „(2) Egy összefonódás akkor közösségi léptékű, ha:

a) az összes érintett vállalkozás összevont teljes világméretű forgalma meghaladja az 5 milliárd eurót; és

b) az érintett vállalkozások közül legalább két vállalkozás mindegyikének teljes közösségi szintű forgalma meghaladja a 250 millió eurót, kivéve, ha az érintett vállalkozások mindegyike teljes közösségi szintű forgalmának több mint kétharmadát egy és ugyanazon tagállamban éri el.

(3) Egy összefonódás, amely nem éri el a 2. cikk szerinti küszöbértékeket, közösségi léptékű, ha:

a) az összes érintett vállalkozás összevont teljes világméretű forgalma meghaladja a 2,5 milliárd eurót;

b) legalább három tagállam mindegyikében az összes érintett vállalkozás összevont teljes forgalma meghaladja a 100 millió eurót;

c) a b) pont alapján számításba vett legalább három tagállam mindegyikében legalább két érintett vállalkozás mindegyikének a teljes forgalma meghaladja a 25 millió eurót és

d) legalább két érintett vállalkozás mindegyikének a teljes közösségi szintű forgalma meghaladja a 100 millió eurót, kivéve, ha az érintett vállalkozások mindegyike teljes közösségi szintű forgalmának több mint kétharmadát egy és ugyanazon tagállamban éri el.” (Európai Unió Tanácsa, 2004, 1. cikk)

Bizottság, 2005) Az Európai Bizottságnak¹³ a határozatot megelőző vizsgálata szerint a tervezett tranzakció az E.ON pozícióit a gázellátás egész vertikumában megerősítené. Ez pedig versenykorlátozó hatással járna a földgáz és a villamos energia magyarországi nagy- és kiskereskedelmi piacán.

Az E.ON és a MOL a Bizottság megállapításainak ismeretében kötelezettségvállalást tett az eredeti szerződés olyan módosítására, amely kielégíti a Bizottság versenyfeltételek biztosításával kapcsolatos igényeit.

A következő lépésben ezek alapján az Európai Bizottság 2005. decemberében határozatot hozott azokról a feltételekről, amelyek teljesítéséhez kötötte a felvásárlás engedélyezését. E határozat lényeges vonatkozásokban módosította az eredeti szerződés feltételeit, vagyis *nem maradhatott fenn* a MOL Rt.-nek kisebbségi részesedése sem e cégekben.

Az új – és az Európai Bizottság által végül jóváhagyott – feltételek első csoportja szerint a MOL Rt.-nek teljes egészében meg kellett válnia a gázkereskedelmi és gáztárolási üzletágától. Az E.ON-nak tehát a maradék 25 százalékot is meg kell vásárolnia mindkét társaságban, vagyis nem maradhat fenn a MOL Rt. kisebbségi részesedése e cégekben. A határozat értelmében a két cég földgázüzletágait a *tulajdonjog szempontjából* teljes mértékben szét kell választani a versenykövetelmények érvényesítése érdekében. E határozat következtében megszűnik az, hogy a MOL Rt.-nek a gázipari vertikum minden – szolgáltatáson kívüli – szintjén vannak pozíciói. Vagyis a *vertikális* versenykorlátozó hatások csökkentése érdekében a tulajdonjog alapján szétválasztották a gáztermelést és -szállítást, valamint a gáz tárolását és nagykereskedelmét.

Ugyanez volt a célja a határozatba foglalt feltételek második csoportjának is, amely szerint a fogyasztóknak az E.ON-tól független gázbeszerzési forrásokhoz is hozzá kell férniük. Az EU versenyhatósága elfogadta az E.ON ezzel kapcsolatos másik ajánlatát is, amely egy *gázkapacitás-fel szabadítási program* megindítását jelentette. E szerint a tulajdonába kerülő új földgázellátó társaság a következő nyolc évben legalább évi 1 milliárd köbméternyi gázt bocsát aukcióra a szabadpiacon, és még hasonló nagyságú más forrást is szabadon hozzáférhetővé tesz a felhasználók számára. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy ezek az „...intézkedések biztosítani fogják a nagykereskedőknek és a vevőknek, hogy az E.ON-tól függetlenül jelentős méretű gázkészletekhez jussanak megkülönböztetésmentes és versenyképes feltételek mellett. A korrekciós intézkedések ilyen módon elégségesek az ügylet versenyellenességével kapcsolatos aggályok elhárításához, és megteremtik a verseny fejlődésének feltételeit a frissen liberalizált magyar energiapiacokon” (Európai Bizottság,

¹³ Az Európai Közösségek Bizottsága 2005. december 21-én meghozott (Case No COMP/M.3696-E.ON/MOL) határozata. Az elemzés és a határozat részletes dokumentumát lásd: European Commission [2005].

2005, 2. o.). Az Európai Bizottság döntése eredményeképpen a hazai szabad piacra évi 2 milliárd köbméterrel több földgáz kerülhetett, ezzel a kínálat bővülése megközelítette az összes felhasználás egyhatod részét.

A MOL FÖLDGÁZPIACI SZEREPÉNEK VÁLTOZÁSÁRÓL

A MOL földgázpiaci tevékenysége három területen meghatározó. Egyedüli szereplőként foglalkozik a stratégiai gázkészletek tárolásával, továbbá a rendszerirányítással (ami jellegénél fogva egy kézben tartandó feladat), valamint a földgázszállítással, ezen belül a belföldi és nemzetközi összeköttetések építésével és működtetésével. Ez utóbbi területen azonban „versenytársa” lett az állami tulajdonban lévő MVM, amely a 2010-ben hatalomra került kormány döntése alapján hozzákezdhet több új nemzetközi összeköttetés létesítéséhez, majd az üzemeltetés is a feladata lesz. (A MVM a következő évek óriási méretű földgázipari beruházásaiban, így a magyar-szlovák összeköttetés, valamint két tervezett projekt, az AGRI-vezeték és a Déli Áramlat hazai szakaszának létrehozásában venne részt). A magyar-szlovák földgázvezeték megépítésének a jelentőségét az mutatja, hogy az EU is támogatja közel 30 millió euróval (Gázvezeték-építőt ..., 2011).

Az állam egy földgázipari hagyománnyal nem rendelkező villamosenergia-céget léptet be ebbe a szektorba. Ennek hátterében az áll, hogy a kormány támogatja azt, hogy az MVM a regionális energiapiac meghatározó szereplőjévé váljon. A regionális multinacionális cég szerepének megszerzéséhez az MVM tevékenységi körének a kibővítése, integrált energetikai profiljának kialakítása is hozzátartozik. Erre az újabb külső (román és nyugat-balkáni) villamosenergia-piacokra való belépés mellett a földgáz-kereskedelem és -szállítás terén kínálkozik lehetőség. Ez utóbbi tevékenységi kör létrehozását egy olyan állami döntés teszi majd lehetővé, amely egyben kikezdi a MOL-nak a földgázszállításban eddig elfoglalt kizárólagos pozícióját. Az új földgázszállítási kapacitások létrehozása ugyanis államok közötti együttműködés keretében zajlik, így a magyar kormány ki tudja jelölni a hazai közreműködőket. Az állam kettős funkciójában, hatóságként és tulajdonosként döntött a földgázszektorban a szerepek újrafelosztásáról. Az MVM helyzetbe hozása¹⁴ azt a kormányzati szándékot tükrözi, hogy az állam a rendelkezésére álló szabályozási és hatósági jogkörök gyakorlása mellett tulajdonosként is erősebb pozícióhoz jusson az energiaszektorban (Szabó, 2011).

¹⁴ E folyamat legutóbbi állomása a 2013 márciusában a magyar kormány és az E.ON között létrejött megállapodás volt, amely a német cég gáztárolási és gáz-nagykereskedői üzletágainak megvásárlásáról, állami tulajdonba vételéről rendelkezett. Az ügyletben új tulajdonosaként nem a gázszektor e területein korábban is aktív MOL, hanem az újoncnak számító, állami tulajdonban lévő MVM vesz részt. (MVM, 2013).

Az állam így ebben az esetben nem a MOL, hanem egy másik nemzeti bajnok – az MVM – növekedését, piaci terjeszkedését segíti elő.¹⁵ Minderre olyan módon kerül sor, amely érdeksérelmet okoz a földgázszektor hagyományos főszereplőjének, hiszen a döntés megfosztja egy nagyberuházás által teremtett növekedési lehetőségtől. E mögött azonban nem lehet felfedezni a versenyhelyzetek teremtésének a szándékát, vagyis azt, hogy a földgázszállítás is többszereplős legyen. Egy ilyen hatósági törekvés ugyanis indokoltá tehetné a MOL monopolhelyzetének gyengítését. De nem a verseny ösztönzése áll a háttérben, hanem állami döntés arról, hogy a tulajdonában lévő társaság használja ki az új piaci lehetőséget.

Az összképhez az is hozzátartozik, hogy a MOL az elmúlt évek során fokozatosan növelte villamosenergia-piaci jelenlétét, mert erőművi beruházásokkal egészítette ki kőolaj-feldolgozó kapacitásait. A MOL villamosenergia-piaci megjelenése azonban két szempontból sem állítható párhuzamba az MVM belépésével a földgázpiacra. Az MVM-nek egyrészt nem volt monopolhelyzete a villamosenergia-termelésben az erőművek egy részének privatizációja óta, valamint más, e két cégtől független befektetők is létesítettek már korábban is új erőműveket. Ilyen módon a MOL a többszereplős villamosenergia-termelés egyik résztvevőjévé vált. Az MVM atomerőművi termelésének a MOL szénhidrogén-tüzelésű létesítménye különben sem lett a versenytársa, mert más a funkciójuk az ellátásban, más részpiacokon működnek. Az előbbi a folyamatos alapterhelést biztosítja, az utóbbi rugalmasan tud igazodni a változó felhasználási igényekhez. A másik eltérés azzal kapcsolatos, hogy a MOL villamosenergia-piaci belépését nem testre szabott állami döntés alapozta, és ez a piac más beruházók előtt is nyitva áll. Bár a MOL hazai cégeként szívesen látott befektető volt a villamosenergia-termelésben, a piacot mégsem egyedi hatósági döntés nyitotta meg előtte.

Az előzőekben leírtak bemutatták a földgázszektor egyik szegmensében, a földgázszektor egyik részpiacán a szereplőgárda állami kezdeményezésű átalakítását, azaz a piac megnyitását egy új szereplő előtt. Ez a magyar gazdaság kulcsfontosságú területén tevékenykedő, a politikai és gazdasági erőter középontjában lévő vállalatok egyike számára piacteremtés volt, amíg a másoknak veszteséget okozott.¹⁶ Az elemzés azonban ezen a ponton a jelenleg rendelkezésre álló információk alapján nem lép át, hanem regisztrálja azt, hogy maradtak nyitott kérdések, amelyek a kirajzolódó végeredményhez elvezető érdekütközésekre vonatkozóan tehetők fel.

¹⁵ Az MVM nemzeti bajnokká válásának folyamatával foglalkozik *Voszka* [2010].

¹⁶ Az állam piacot teremtő akcióiról lásd: *Voszka* [2003].

ÁLLAMI AKCIÓK A MOL TULAJDONOSI SZERKEZETÉNEK MEGŐRZÉSÉRE ÉS ÁTALAKÍTÁSÁRA

AZ OMV FELVÁSÁRLÁSI KÍSÉRLETE ÉS A LEX MOL

Ebben a részben időben korábbi fejleményekkel foglalkozunk. A privatizáció lezárulta után is folytatódtak a MOL tulajdonosi szerkezetét jelentős mértékben átalakító tranzakciók. Ez utóbbiak közül egy olyan ügyletet emelünk ki, amelyre a törvényhozás adott választ. A törvényalkotás kiindulópontja a társaság megvédése volt egy ellenséges felvásárlástól, majd az elfogadott törvény megerősítette a MOL nemzetibajnok-státuszát.

Az ellenséges felvásárlások éles konfliktushelyzeteket idéznek elő, hiszen azt a felvásárló a célvállalat vezetése ellenében kívánja megvalósítani. 2007-ben a MOL-t érintő ellenséges felvásárlás szándéka sokféle konfliktust idézett elő, és az ügy az érdeklődés középpontjába is került. Ezt a típusú felvásárlási kísérletet éppen a MOL Nyrt. tulajdonosi szerkezete tette lehetővé, hiszen a vállalat tőzsdére bevezetett, viszonylag elaprózott tulajdonosi struktúrájú volt. Nemcsak a hazai és nemzetközi üzleti világban szerepelt az ügy a napirenden, hanem Ausztria és Magyarország politikusai is állást foglaltak ezzel kapcsolatban, továbbá az Európai Bizottság (EB) szakhatóságai elé is kerültek a tranzakciónak a versennyel és a szabályozással összefüggő kérdései. Az osztrák olajipari OMV ugyanis 2007 nyarán 20,2 százalékosra emelte tulajdonhányadát és nyilvánosságra hozta azt a részvényárfolyamot, amelyen vételi ajánlatot szándékozott tenni a többi részvényesnek az irányításhoz szükséges befolyás megszerzése érdekében. Az osztrák olajvállalat arra hivatkozott, hogy a felvásárlással a hatékonyság és a közös regionális erő növekszik.

A MOL vezetése ellenségesnek minősítette és elutasította az OMV felvásárlási szándékát és a részvényeseknek is ezt javasolta. Az OMV formális nyilvános ajánlattétele ezek után elmaradt, mivel a felvásárlási fenyegetés a MOL és a magyar törvényhozás ellenakcióit indította el. Ezek pedig alaposan megváltoztatták az ügylet megvalósításának piaci és szabályozási feltételeit, lehetőségeit, gyakorlatilag ellehetetlenítették az OMV szándékának a keresztülvitelét. A MOL úgy védekezett, hogy a piacon a saját részvényeit megvásárolta és baráti cégekkel megállapodott arról, hogy ezeket kölcsön-, illetve eladja nekik. A cég kormányzati segítséget is kért, valamint azonnal a saját részvényportfólió növelésébe kezdett, továbbá „barátságos” befektetőket keresett két stratégiai szövetség kötésével is, illetve folytatta a hazai és a külföldi terjeszkedést. A saját részvényportfólió növelése érdekében – akkori sajtóhírek szerint – mintegy 500 milliárd forintért vásárolt részvényeket, amelynek eredményeként közel 44 százalék felett gyakorolt kontrollt. Mivel a 10 százalék feletti saját pakett birtoklását a törvény tiltotta, így a MOL a 10 százalék feletti tulajdonhányadát kölcsönadta az OTP-nek és a Magyar Fejlesztési Bank leányvállalatának (MFB Invest Zrt),

illetve visszavásárlási opcióval értékesítette a BNP Paribas-nak. A cseh állami villamos ipari nagyvállalattal, a CEZ-zel 50–50 százalékos részvételű vegyes vállalatot alapított gáztüzelésű erőművek kelet-európai építésére. „A stratégiai szövetség megerősítése érdekében a CEZ 7 százalékos tulajdoni részesedést vásárolt a MOL-ban.” (MOL, 2008, 5. o). Az OOC nevű ománi állami olajtársaságnak pedig „...az együttműködés keretében 8 százalékos tulajdonrészt értékesítettünk ..., míg társaságunk részesedést szerez nemzetközi eszközökben, valamint készpénzt kap.” (uo.) E tranzakciók következtében egy külső befektető számára az irányítás megszerzésének esélye nagyon valószínűtlenné vált.

Az ellenséges felvásárlások elhárítására a veszélyeztetett vállalatok a nyolcvanas évek óta – amerikai kezdeményezések nyomán – világszerte változatos eszköztárat alakítottak ki. Ilyen eszköz alkalmazásával a MOL esetében is találkozni lehetett, mégpedig a cég alapszabályába foglalt korlátozással. Eszerint egy befektető tíz százaléknál nem rendelkezhet több szavazattal, bármilyen nagy legyen is részesedése.

A két vállalat közötti küzdelem más, jogi-szabályozási terepekre is áttért. Az első ezek sorában a magyar országgyűlés által 2007. szeptemberében elfogadott, az ún. lex MOL-ként emlegetett törvény volt (2007. évi CXVI. törvény). A törvény nem kizárólag a MOL esetére vonatkozott, hanem valamennyi stratégiai jelentőségű cég nyilvános felvásárlása elé emelt akadályokat. De az világos volt, hogy a törvény meghozatalának célja ennek a felvásárlási ügyletnek a megakadályozása volt, mivel a MOL volt az egyetlen nyilvánosan jegyzett, ezért ellenséges felvásárlási fenyegetésnek kitett társaság a stratégiai jelentőségűnek minősített cégek között.

A törvény a nyilvános vételi ajánlattétel elé egy sor akadályt emelt. Kiemelendők ezek közül azok, amelyek egy későbbi uniós eljárás nyomán kikerültek a törvényből. Ezek egyik eleme a vevőt az elé a követelmény elé állította, hogy ajánlatot csak olyan üzleti tervvel kiegészítve tehet, amelyet saját vezető testülete jóváhagyott. Ennek a jóváhagyásnak a beszerzése időigényes, és nem zárja ki érzékeny információk kiszivárgásának lehetőségét, ami felferheti a részvényárfolyamot. Egy másik szabály szerint a MEH delegál egy szavazati jog nélküli tagot az igazgatóságba és a felügyelő bizottságba, amely megoldás a megszünt aranyrészvény funkcióját töltené be részlegesen. További vevőelhárító elem volt a törvénynek az a rendelkezése, amely szerint megszűnne az ún. áttörési szabály alkalmazása.¹⁷ A törvény megszüntette a megvásárolható saját tőke mennyiségét is, amely addig 10 százalékot érhetett

¹⁷ Az új szabályozás megszüntetett egy befektetőkkel szemben korábban alkalmazott előírást. A korábbiak szerint a 75 százalékos tulajdoni hányad elérése után a befektető már részesedésének megfelelő súllyal vehet részt a szavazásban. E szint alatt részesedésétől függetlenül egy szinten korlátozott a tulajdonos súlya a szavazásban. Az új törvény ennek a limitnek az alkalmazhatóságát kiterjesztette a 75 százalékos részesedés fölé is. Így értelmetlenné válik egy új nagy tulajdonos belépése, hiszen nem lenne módja befolyásának érvényesítésére.

el. (E kibővített lehetőséggel élt is a MOL.) Végül az igazgatósági tagok visszahívásának szabályai is szigorúbbak lettek.

A MOL ellenlépéseire válaszul az OMV egyrészt magyar bírósághoz, másrészt az Európai Unióhoz fordult. A magyar bíróság előtt megtámadta a MOL felvásárláselhárító akcióinak a jogszerűségét. Emellett az Európai Bizottságtól annak előzetes megállapítását kérte, hogy a tervezett felvásárlásnak nem lesz számottevő versenykorlátozó hatása a régió olajtermékpiacára, ezért az EU versenyhatósága nem emel majd akadályt megvalósítása elé. (A tervezett ügylet megvalósítását ugyanis – annak nagy mérete miatt – nem a magyar, hanem az európai versenyhatóság vizsgálhatta és engedélyezhette.) Az előzetes vizsgálatot az tette szükségessé, hogy a MOL szerint az új, megnövekedett cégnek túlzott, versenykorlátozásra alkalmas mértékű kőolaj-feldolgozó kapacitásai lennének a régióban, ezért nem lehet számítani arra, hogy az Európai Bizottság változatlan formában engedélyezné a felvásárlást (Összefonódások..., 2008).

Az Európai Bizottság emellett egy másik vizsgálatot (kötelezettségzegési eljárást) is elindított, aminek eredményeképpen megállapította, hogy a lex MOL stratégiai vállalatok felvásárlását megnehezítő egyes rendelkezései sértik az uniós jogot, mégpedig a tőke szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának az elvét. A jogsértést megvalósító rendelkezések közé tartozott például az is, hogy ajánlatot csak a felvásárló vezető testülete által jóváhagyott üzleti tervvel együtt lehet tenni, továbbá a MEH képviselőinek a beültetése a stratégiai jelentőségű cégek vezető testületeibe. Az Európai Bizottság által megállapított jogsértések kiküszöbölésére 2008 őszén az országgyűlés lényeges pontokon módosította a törvény egyes, nyilvános ajánlattételt korlátozó rendelkezéseit.

De még a törvénymódosítást megelőzően – 2008 augusztusában – az OMV feladta felvásárlási szándékát, amellyel megelőzte az Európai Bizottság – számára várhatóan kedvezőtlen – döntését az összefonódásról. Az Európai Bizottság – a kiszivárgott információk szerint – versenyjogi kifogásokat emelt volna, és olyan kötelezettségvállaláshoz kötötte volna az ügylet jóváhagyását (a MOL valamelyik kőolaj-finomítójának eladásához), amelynek teljesítése már nem állt az OMV érdekében (European Commission, 2008). A MOL ellenséges felvásárlásának a veszélye ezzel elhárult.

A MOL felvásárlását elhárító, védelmét testre szabó törvény egyaránt élvezte a kormány és az ellenzék támogatását, és a 2106–2010-es parlamenti ciklusban ritkán fordult elő akkora többség, amekkorával ezt megszavazták. A társaság adott formában, tulajdonosi szerkezetben, nemzeti bajnokként való megőrzésére így teljes egyetértésben került sor.

A SZURGUTNYEFTYEGÁZ-ÜGY¹⁸

Az OMV alulmaradt a MOL-ért folytatott küzdelemben mind a magyar céggel, mind a magyar állammal, mind az EU-val szemben. Az OMV ezt követően 1,4 milliárd euróért az orosz kőolaj- és földgázipari konszernnek, a Szurgutnyeftjegáznak adta el MOL részvényeit (az akkori részvényárfolyam közel kétszereséért),¹⁹ és az orosz társaság így 21,2 százalékos részesedést szerzett a MOL-ban.

A MOL ellenséges szándékúnak minősítette a felvásárlást, ami előrevetítve a konfliktusokat. Bár továbbra is érvényes volt, hogy senki sem szerezhet 10 százaléknál magasabb arányban szavazati jogot, az OMV-esethez hasonlóan azonnal két – kormányzati és vállalati – szinten indult meg a védekezés.

A részvénykönyvbe való bejegyzéshez (amely a tulajdonosi jogok gyakorlásához kell) a Magyar Energiahivatal jóváhagyása szükséges. A hivatal több mint egy évig (!) vizsgálódott, majd arra való hivatkozással utasította el a kérelmet, hogy a Szurgut nem nyújtotta be a kért dokumentumokat, így az orosz cég nem tudott részt venni egyetlen közgyűlésen sem. Emellett azonnali vizsgálatot indított a PSZÁF.

A MOL saját védekezése is azonnal megkezdődött: 2009. április 8-án 4 965 582 darab részvényt adott kölcsön az MFB Invest Zrt-nek. (A szabályok szerint a MOL nem birtokolhat 21 százaléknál többet, de ha kölcsön ad valakinek a sajátjából, akkor tovább növelheti a részesedését.) 2009. április 16-án részvénycserét bonyolított le az OTP-vel, ennek keretében a MOL több mint 5 millió részvényt adott kölcsön az OTP-nek viszontvásárlási joggal. (Ugyanekkor az OTP 24 millió törzsrészvényt adott át a MOL-nak, amelyre visszavásárlási jogot kapott.) A rendes évi közgyűlés előtt a MOL azzal is előállt, hogy megköveteli a tulajdonosoktól a tényleges tulajdonosi szerkezet nyilvánosságra hozását.

A 2009. tavaszi közgyűlésen újabb intézkedéseket szavaztak meg az ún. „lopakodó felvásárlásokkal” szemben. Az igazgatóságot nehezebben lehet visszahívni (a részvényesek 75 százalékanak kell jóváhagynia és egy közgyűlésen csak egy tagot lehet visszahívni). Általános szabállyá tették, hogy egy részvényesnek bármekkora is a tulajdoni hányada, csak 10 százaléknyi szavazati joga lehet. (Korábban a magyar államra, vagy a nevében tulajdonosi jogokat gyakorló szervre ez a kitétel nem vonatkozott.) Kiterjesztették továbbá a szavazatszövegszerű részvényhez kapcsolódó vétőjogot az igazgatóság, a felügyelő bizottság, a könyvvizsgáló megválasztására, visszahívására, az adózott eredményről szóló döntésre, továbbá az alapszabály megváltoztatására.

¹⁸ Ez a rész *Antalóczy Katalinnak* Az államtól az államig című tanulmányunkba írt fejezetének rövidített változatán alapul (*Antalóczy–Vince*, 2012).

¹⁹ Lásd: <http://www.origo.hu/gazdasag/hirek/20110525-a-szerdai-orosz-napilapok-a-molreszvenyek-eladasarol.html> (Letöltés: 2012. február 11.)

Az intézkedések hatására folyamatos volt a feszültség a magyar és az orosz kormány, illetve a két vállalat között is. A Szurgutnyeftygáz 2009 júniusában, majd 2010 nyarán újra beperelte a MOL-t amiatt, hogy nem jegyezték be a részvénykönyvbe. Az orosz vállalat mindkét pert elveszítette.

A Szurgutnyeftygáz tehát tulajdonosi jogait nem tudta gyakorolni, stratégiai célokat nem tudott követni – egyetlen lehetősége ugyanaz lett, mint ami az OMV-é volt: nyereséggel kiszállni a MOL-ból.²⁰ A konfliktus megoldása a 2010. tavaszi kormányváltás után kezdett körvonalazódni. A második Orbán-kormány célul tűzte ki a nemzeti tulajdon erősítését. 2011. május 24-én „...Magyarország visszaszerezte Oroszországtól a MOL részvénycsomagot”.²¹ A vételi ár 1,88 milliárd euró volt, vagyis a Szurgutnyeftygáz 480 millió eurót keresett az üzleten.²² A kormány és a vállalatvezetés közötti teljes összhangot mutatta, hogy a cég elnöke vezérigazgatójának nyilatkozta szerint a MOL minden tulajdonosa számára megnyugtató megállapodás született.

Az ügyletet 2011 szeptemberében az országgyűlés is jóváhagyta, s ekkor az állam ismét a MOL-részvények közel negyedének birtokosává vált. (A Szurgutnyeftygáz részvényei mellett a magánnyugdíj-pénztárak portfóliójából az államosításuk miatt átkerült részvényekkel együtt 23,8 százalék lett az állami részarány.)

A bevásárlással a magyar állam lett a MOL-ban a legnagyobb tulajdonos, így elvileg megnőhet a kormány befolyása a legnagyobb hazai vállalatra. A MOL-ban való állami tulajdonszerzésnek ugyanis van a nemzeti tulajdon erősítésén túlmutató lehetséges értelmezése is: az olajipari cég domináns pozíciója olyan mértékű lett a 2000-es évek első évtizedének végére, amely már lefordítható túlzott mértékű politikai befolyásra is. Ezt már az 1990-es évek elején is el akarták kerülni a kormányok. Az állami befolyás erősítéséhez azonban újra módosítani kellene az alapszabályt (akár a közgyűlésnek, akár törvényben), hiszen korábban a közgyűlés úgy határozott, hogy 10 százalékban maximálják az egyes tulajdonosok (többek között az állam) szavazati arányát. Ugyanakkor az állam birtokában van egy darab „B” sorozatú névre szóló ezer forint névértékű részvény, amely meghatározott szavazatszámú jogokat biztosít. Bizonyos ügyekben a kormánynak vétőjoga van, de egymagában nem tud változtatásokat kikényszeríteni.

²⁰ Lásd: <http://www.origo.hu/archivum/20091022-handelsblatt-kivonulna-a-molbol-a-szurgut-az-inaert-cserebe.html> (Letöltés: 2012. február 12.)

²¹ Lásd: <http://www.origo.hu/gazdasag/hirek/20110524-mol-szurgut-ugy-bejelentesre-keszul-fellegi-tamas-fejlesztési-miniszter.html> (Letöltés: 2012. február 12.)

²² Lásd: <http://www.origo.hu/gazdasag/hirek/20110525-a-szerdai-orosz-napilapok-a-molreszvenyek-eladasarol.html> (Letöltés 2012. február 11.)

EGYEDI ÜGYEK – VÁLTOZÓ ERŐVISZONYOK A HATÓSÁGI KAPCSOLATOKBAN

A következőkben bemutatott három esetben a MOL számára alapvető fontosságú ügyek az országgyűlés, majd az Európai Bizottság, illetve a Gazdasági Versenyhivatal döntéseivel zárultak le. E döntési szintekre a vállalat mérete miatt részben „automatikusan”, részben állami kezdeményezésre kerülhettek el az ügyek, de az alapot mindegyik esetben a társaságnak a gazdaságban betöltött kulcsszerepe teremtette meg.

VERSENYFELÜGYELETI ELJÁRÁSOK

Egy vállalatközi kapcsolataiban domináns pozíciót elfoglaló nagyvállalat piaci viselkedéséről, erőfölényének meglétéről, ennek érvényesítéséről és az ehhez kapcsolódó esetleges visszaélésekről, a piacavaró magatartásról a lefolytatott versenyfelügyeleti eljárások alapján lehet tájékozódni. Pontosabban fogalmazva a versenyfelügyeleti eljárások végeredményei nyilvánosak, de kialakításuk során a figyelembe vett szempontok közül nem mindegyik hozzáférhető – főleg azok nem, amelyek az eljárás során fellépő érdekérvényesítési törekvésekkel függenek össze. A következőkben bemutatott kép ezért nem teljes körű, mert csupán az eljárásoknak a MOL számára minden esetben kedvező lezárásait foglalja össze, az ezekhez elvezető folyamatokkal nem foglalkozik, ez további elemzés tárgya lehet.

Azt azért érdemes ezek ismerete nélkül is kiemelni: figyelemre méltónak tarthatjuk azt, hogy a legnagyobb hazai cég a lefolytatott eljárások eredménye szerint annak ellenére sem élt vissza piaci túlsúlyával, hogy – a versenyhatóság szerint is – sok piacon erőfölénye volt. Ezek szerint a MOL piaci magatartására vonatkozó összkép – a versenyfelügyeleti eljárások tükrében – a társaság számára kedvezően alakul.

Az első versenyfelügyeleti eljárás 2000-ben indult meg (az Autóklub kezdeményezése nyomán), amelynek célja annak tisztázása volt, hogy a MOL 1997 és 2000 között a benzin és a gázolaj kis- és nagykereskedelmi piacon rendelkezett-e erőfölénnyel és visszaélt-e ezzel az árak alakításában (GVH, 2004). A GVH 2001-es határozata szerint a kiskereskedelmi piacon nem volt a társaságnak erőfölénye, mivel ez többszereplős piac volt. A társaságnak a nagykereskedelmi piacon volt ugyan erőfölénye, mert a vizsgált időszakban 85–90 százalékos volt a piaci részesedése, de túlsúlyával nem élt vissza. Az Autóklub a nagykereskedelmi piaci áralakításra vonatkozó határozatot bíróság előtt megtámadta, és az ügy a Legfelsőbb Bíróságig eljutott, amely a GVH-t új eljárás lefolytatására kötelezte. A GVH újabb versenyfelügyeleti eljárása megerősítette a korábbi eredményt, amely szerint a nagykereskedelmi áralakításban nem volt kimutatható az erőfölénnyel való visszaélés. „A vizsgált három és fél év tapasztalatai azt jelzik, hogy a MOL Rt. éves szinten az árkialakítási

szabálya szerinti korlát alatt tartotta az üzemanyagok nagykereskedelmi árait.” A MOL Rt. „árkialakítási módszere a vizsgált időszakban ... nem vezetett túlzottan magas üzemanyag nagykereskedelmi árakhoz.” (GVH, 2004, 22. o.)

A határozattal kapcsolatban azt érdemes kiemelni, hogy a MOL számára kedvező határozat kialakítását – sok más körülmény mellett – egy módszertani bizonytalanság is elősegíthette, amelybe a versenyfelügyelet beleütközött. A belföldi nagykereskedelmi áralakulás mértékét tényleges verseny (azaz import) hiányában csak a lehetséges importárhoz mint versenyárhoz lehetett viszonyítani, aminek a meghatározásában azonban spekulatív elemek is érvényre juthattak. A MOL 2006-tól érvényesített üzemanyag-nagykereskedelmi árainak ügyében 2010-ben újabb versenyfelügyeleti eljárás indult, amely annyira elhúzódott, hogy e sorok megírásakor (2012. októberében) sem zárult még le. Az eljárás eredeti célja az volt, hogy elkülönítse az áremelkedés komponensei közül a külső tényezők (az adó-, a kőolajár- és az árfolyamváltozások) hatásait az esetleges erőfölénnyel való visszaéléssel magyarázható árnövelésektől (GVH, 2010, *Bassola–Fehér*, 2010).

A MOL-t érintő másféle, kisebb jelentőségű ügyekkel is foglalkozott a GVH, azonban sem egy esetleges versenykorlátozó magatartás, sem pedig a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmába ütköző magatartás miatt indított eljárásban nem állapított meg jogsértést.

A MOL más irányú, a cég szempontjából stratégiai jelentőségű akcióit a versenyhatóság egyetértése kísérte. A GVH 2000 és 2004 között engedélyezte a MOL egymást követő vállalat-összefonódási ügyleteit, amelyek keretében más cégekben részesedéseket vásárolt és megszerezte az irányítást. Ezek közül a legfontosabbak a TVK, a Slovnaft, az INA, valamint a BP és a Shell egyes érdekeltségeinek megvásárlása volt. Az engedélyezések indoka az volt, hogy a tranzakciók vagy nem vezetnek a MOL erőfölényének erősödéséhez, vagy ha egyes esetekben mégis sor kerülhet erre, akkor ennek kedvezőtlen hatásait túlkompenzálják az összefonódások nyomán kialakuló hatékonyságnövekedésből származó előnyök.

A versenyhatóság egyetlen – már korábban részletesen ismertetett – ügyben, a földgázüzletág E.ON részére történő eladásával kapcsolatban fogalmazott meg alapvető fenntartásokat. E szerint az „...összefonódás komoly versenyjogi aggályokat vet fel” (GVH, 2005, 1. o.). A GVH ezért azt javasolta az Európai Bizottságnak, amely jogosult volt az eljárás lefolytatására, hogy az a hazai gázpiaci verseny létrejöttét, a napirenden szereplő piacnyitást akadályozó feltételek módosításával engedélyezze az ügylet lebonyolítását. A GVH versenyjogi aggályai a tervezett tranzakció egészét átfogták: a nagy- és kiskereskedelmet, a hazai kitermelést és a tárolást egyaránt érintették. A GVH észrevételeinek kialakításában két körülményt vehetett figyelembe. Az egyik az Európai Unió második energiacsomagjának bevezetéséről rendelkező irányelv, amely a piacnyitás, a liberalizáció feltételeit szabályozta, a másik az összefonódás nagy mérete miatt az uniós (és nem nemzeti) engedélyezési hatáskör.

Ezek a körülmények nem tették lehetővé – mint esetleg más ügyekben –, hogy a versenyhatóság a véleményét csak a hazai szereplők szempontjainak ismeretében alakítsa ki, hanem követni kellett az uniós szabályokat, eljárásokat.

Ennek köszönhetően a végeredmény eltért a MOL eredeti tervétől, amely az összefonódás után is megőrizte volna a társaságnak az elosztáson kívüli teljes földgázipari vertikumra kiterjedő befolyását. A MOL ugyanis fenn kívánta tartani kisebbségi tulajdoni hányadát az értékesített üzletágakban is. Az Európai Bizottság döntése ezzel is összefüggő versenyjogi aggályokból indult ki. Az ügylet jóváhagyásának egyik feltételeként a tárolás és nagykereskedelem teljes körű eladását, *tulajdonosi szétválasztását* határozta meg (Európai Bizottság, 2005). Ennek eredményeképpen a hazai földgázszektorban két, egymáshoz nem kapcsolódó tulajdonosi csoport tevékenykedik.

Érdemes ezzel az ügygel kapcsolatban megjegyezni, hogy az Európai Bizottság nem elsősorban a MOL összefonódás utáni piaci helyzetét (a vertikális integráció fennmaradását) tette mérlegre, hanem határozatában a kialakuló gázpiaci verseny védelmében az E.ON – mint az egyik legnagyobb európai energetikai cég – összefonódás miatt megnövekedett befolyásának érvényesítése elé állított korlátokat. MOL-t annyiban érintette az E.ON versenykorlátozó lehetőségeinek mérséklése, hogy ez utóbbi érdekében került sor a két cég tevékenységeinek, üzletágainak tulajdonosi szétválasztására és ez által a MOL teljes gázipari vertikumot átfogó pozíciójának a megszüntetésére.

TILTOTT ÁLLAMI TÁMOGATÁS

Az előző esethez hasonlít az itt következő is abban a tekintetben, hogy a MOL számára kedvezőtlen kimenetellel zárult eljárásban nem hazai, hanem uniós szinten született meg a döntés. Az Európai Bizottság 2010-ben meghozott határozata szerint a MOL számára tiltott állami támogatást folyósítottak (Európai Bizottság, 2010). A 2009-ben elindított vizsgálatra (EU Press, 2009) egy bejelentést²³ követően került sor. Eszerint a MOL-nak a szénhidrogén kitermelése után fizetett bányajáradéka változatlan marad 2020-ig (egy 2005-ös kormánnyal kötött megállapodás alapján), miközben a bányászati törvény 2008 után a többi kitermelőre magasabb járadékot vetett ki. Ezzel mentesül a MOL a bányajáradék egy részének befizetése alól, amíg azt másoknak meg kell fizetniük.

²³ A 2007-es bejelentő személyéről nem informál az eljárás. A portfolio.hu azt feltételezte, hogy a bejelentésre az OMV–MOL ügy részeként kerülhetett sor (MOL..., 2009). A 2007. őszi bejelentés ugyanis időben egybeesett a lex MOL elfogadásával és a körülötte zajló vitákkal, küzdelmekkel. A bejelentést – a körülményektől függetlenül – az Európai Bizottság eljárása megalapozottnak minősítette.

Az Európai Bizottság megállapította, hogy „[az] értékelés tárgyát képező támogatás tehát összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősül” (Európai Bizottság, 2010, 106. pont) és rendelkezett a 2008–2009 évi különbözetek (30,3 milliárd forintnak, valamint kamatainak) visszafizetéséről az állam javára.

Az Európai Bizottság által a Magyarországot érintő tiltott állami támogatások miatt indított eljárások közül ez nem volt sem a legelső, sem a legnagyobb volumenű ügy. Jóval nagyobb összegű tiltottnak minősített állami támogatást tartalmaztak például az MVM és az erőművek közötti hosszú távú áramvásárlási szerződések vagy akár a MALÉV finanszírozása, és külföldi cégek és államok kapcsolatában is sűrűn állapítja meg az Európai Bizottság ugyanezt a jogsértést. Vagyis az unió versenyhatósága nem az esetek különlegessége, hanem éppen gyakorisága és erőteljes versenytorzító hatása miatt követi kiemelt figyelemmel ezeket az ügyeket.

Ezt a MOL-lal kapcsolatos eljárást tehát nem önmagában a súlya, jelentősége miatt volt érdemes röviden felidézni, hanem azért, mert ritkán minősül feketén-fehéren jogsértőnek az a támogatás, amelyet az állam nemzeti bajnokának nyújtott. Az állam és a társaság közötti összetett kapcsolat egyik eleme kapott ilyen módon egyértelmű megvilágítást.

ÖSSZEFOGLALÁS

Az eddigiekben a kutatásban elsősorban a MOL nemzeti bajnokká válásának folyamatát, valamint az állammal kialakult kapcsolatának hullámzásait tekintettük át. E tanulmány terjedelmi korlátai miatt azonban nyitva maradtak lényeges kérdések, amelyekkel a kutatás későbbi szakaszában tudunk foglalkozni. Kiemelhető ezek közül annak a kibontása, hogy az állam befolyásának érvényesítése érdekében milyen változó preferenciákat követett és miféle eszközöket alkalmazott tulajdonosi szerepének csökkentésekor, majd növelésekor. Hogyan változtak a nemzeti bajnokkal szemben támasztott „elvárások”, amelyek a társaság pénzügyi, piaci helyzetét pozitív és negatív irányban egyaránt módosították. Mindezek során a nemzeti bajnok státuszának mely elemei kerültek előtérbe? E néhány nyitva hagyott kérdés felsorolása után összefoglaljuk mindazt, amit a kutatás során a nemzeti bajnok helyzetének komponenseiről összegyűjtöttünk.

A társaság nemzeti bajnokként való kezelésének esetenként az uniós szabályok emeltek külső korlátot azzal, hogy kijelölték az állam szuverenitásának határait bizonyos típusú döntésekkel kapcsolatban. A lex MOL, illetve a tiltott állami támogatás ügyében az Európai Unió hazai országgyűlési, illetve kormányzati döntések megváltoztatását kezdeményezte amiatt, hogy azok uniós jogot sértettek. Mindkét – nyilvánvalóan eltérő súlycsoportba tartozó – ügyben a MOL számára kedvező hazai döntések uniós felülbírálatára került sor.

Ezekben az Európai Unió utólagosan érvényesítette azokat a normákat, amelyekhez a magyar döntéshozóknak tartaniuk kellett volna magukat.

A MOL és az E.ON közötti vállalat-összefonódási ügyben a hazai energia- és versenyfelügyelet szerepe eltért az előzőekben megfigyelhető állami törekvésektől. Bár az uniós döntés fontos elemei különböztek a hazai felügyelet véleményétől, de ezektől iránya – a piacnyitás követelményének érvényesítése – nem tért el. A hazai felügyeletnek ugyanis álláspontjuk kialakításában tekintettel kellett lenniük arra, hogy uniós döntéssel zárul le a tranzakció. Ez a helyzet még a felügyeletre nehezedő külső nyomás esetén sem tette lehetővé az egyoldalú, csak a MOL szempontjait előtérbe helyező következtetések levonását.

A MOL nemzeti bajnok státuszát megerősítő állami döntésre példa a teljes körű privatizáció után a MOL feletti külföldi tulajdonosi ellenőrzés megszerzésének a megakadályozása (lex MOL), majd az állam tulajdonosi befolyásának visszaszerzése érdekében (a Szurgutnyeftyezázzal) lebonyolított részvénycsomag-vásárlás tartozik, ami ismét a legnagyobb tulajdonossá emelte. Az állami aktivitás jellemző területe tehát a cég külföldi tulajdonosi ellenőrzés alá kerülésének a megakadályozása, a MOL nemzeti bajnok helyzetének megóvása volt a menedzsment tulajdonosoktól való függetlenségének a támogatásával. Ez egyrészt az állam számára a menedzsmenthez fűződő szoros kapcsolatának (pontosabban fogalmazva – kölcsönös egymásra utaltságukban – befolyásának) fenntartását, másrészt – az elaprózott tulajdonosi szerkezet mellett – a menedzsment stratégiaalkító pozíciójának megőrzését biztosítja. Ennek az állapotnak a változatlansága – különösen ez utóbbi mozzanat miatt – a menedzsment törekvéseinek is megfelel.

Ezen túlmenően a csak hazai hatáskörbe tartozó, a MOL feletti ellenőrzést nem érintő kérdésekben a hatóságok lépései alkalmanként erősítették, máskor gyengítették a társaság nemzeti bajnok pozícióját. Az előbbiek közül kiemelhető a versenyfelügyelet eljárása a piaci erőfölénnyel kapcsolatban indított ügyekben (köztük a legfontosabb a benzín nagykereskedelmiár-meghatározásával állt kapcsolatban). Az eljárások nem minősítették jogsértőnek a MOL tevékenységét a vizsgált területeken, a határozatok szerint nem élt vissza a megállapított piaci erőfölényével. A versenyfelügyeleti eljárás tehát nem kényszerítette a társaságot magatartásának módosítására.

Két másik esetben a hatósági döntések azonban súlyos érdeksérelmet okoztak. Ezek egyike a földgázár-szabályozás volt az évezredforduló idején, amely veszteséget okozott és emiatt került sor 2004-ben ennek az üzletágnak az értékesítésére. A másik – jövőben érvényesülő – hátrányos helyzetet az állam 2010-es döntése okozza, amellyel újraosztott egyes földgázpiaci szerepeket, új szereplőt léptetett be a piacra. Ennek keretében került sor az MVM bevonására a MOL hagyományos földgázszállítási tevékenységi területére. A kormány ezzel az egyik nemzeti bajnokot a másik rovására tolja előtérbe, ami kikezdi a MOL kizárólagos pozícióját és emellett új típusú bizonytalanságot is teremt. A társaság ugyanis ez

alkalommal szembesült azzal a fenyegetéssel, hogy nem kizárólag piaci folyamatok, hanem hatósági döntések is módosíthatják tevékenységi szerkezetét, ami számára korábban ismeretlen jellegű kockázatok megjelenését eredményezheti.

Végezetül e tanulmány azt is bemutatta, hogy a nemzeti bajnoknak tekintett cégek (a példában a MOL és az MVM együttesen szerepelt) sem csupán közreműködnek az állami döntések végrehajtásában, hanem erős és hatékony érdekérvényesítő képességgel rendelkeznek, főleg ha politikai támogatást is tudhatnak maguk mögött. Vagyis alkalomadtán maguk is kezdeményezői és tevékeny résztvevői lehetnek működési feltételeik meghatározásának, ahogy az megfigyelhető volt az Európai Unió harmadik energiacsomagjának átvételekor. Az elfogadott – az ügyben passzívan viselkedő kormány szándékát keresztező – törvény ugyanis fenntartotta a rendszerirányítás ITO-modelljét, és ezzel a szabályozás a piacnyitás szempontjából legkedvezőtlenebb, a tulajdonosi szétválasztást kizáró megoldást választotta. Ennek a modellnek a megőrzése megfelelt a két vállalat, valamint politikai és iparági támogatóik érdekeinek, mert változatlanul hagyta a két nemzeti bajnok kulcspozícióját a földgáz- és villamosenergia-szektorokban.

Kérdés, hogy a MOL szórt tulajdonosi szerkezete, tőzsdei jegyzése – szemben az állami tulajdonú MVM-mel – jobban megvédte-e a vállalatot a nemzeti bajnok státuszával együtt járó állami szerepvállalás negatív következményeitől. A válasz erre a kérdésre igenlő lehet, amennyiben az államnak a vállalat tulajdonosi szerkezetének alakítására (a teljes körű privatizációtól a 2011-es visszavásárlásig terjedő időszakban), továbbá szervezeti és tevékenységi kereteinek meghatározására nem volt lehetősége. Hasonlóképpen az államnak – legalább is formálisan – a vállalatot irányító testületek és a menedzsment személyi összetételének alakításába sem volt beleszólása. (A gyakorlatban a cég vezető testületeinek a személyi összetétele minden kormányzati ciklusban követte a politikai erőviszonyok alakulását.) De az egyre kisebb, majd megszűnő állami tulajdon ellenére, az előbbi ügyekben való formális beavatkozás lehetősége nélkül is tág tere maradt az állami szerepvállalásnak, ami egyaránt eredményezhette a nemzeti bajnok státuszának megerősítését vagy gyengítését. Ennek eszközei közé tartozott a törvényhozás, az egyedi kormányzati döntések és a szabályozás (ezen belül is a kiemelkedő fontosságú ágazati szabályozás), valamint az állami befolyás (és egyben a vállalati törekvések) közvetítésére és érvényesítésére alkalmas kapcsolati háló.

A állam és a – közreműködésével nemzeti bajnokká vált – társaság közötti kapcsolatrendszerrel változatos képet adnak az érdekek egybeesésének és eltérésének bemutatott hullámvonalai. Az egymásra utaltság intenzitása gyakran változott, az előtérbe került ügyek fontosságát a két fél nem feltétlenül azonosan ítélte meg. Az államnak egyrészt szüksége volt különböző ügyekben a társaság közreműködésére, amiért az cserébe estenként megkülönböztetett bánásmódban részesült. Másrészt a MOL alkuerejét bevetve lépett fel, ha

számára előnytelen vagy az állam által nem preferált ügyben akart változást elérni. Az érdekegyezések mellett ezért ezek az ütközések is rányomták bélyegüket kapcsolatukra. Az államnak így egy nagyon erős partnerrel és egyben küzdőtárssal kellett együttműködnie.

HIVATKOZÁSOK

1993. évi XLVIII. törvény a bányászatról.

1994. évi XLI. törvény a gázszolgáltatásról.

2003. évi XLII. törvény a földgázellátásról .

2007. évi CXVI. törvény a közellátás biztonsága szempontjából kiemelkedő jelentőségű vállalkozásokat érintő egyes törvények módosításáról.

2010. évi VII. törvény egyes energetikai tárgyú törvények módosításáról.

Antalóczy Katalin – Vince Péter [2012]: Az államtól az államig: a MOL mint nemzeti bajnok. In: Válság: mérföldkő az európai integrációban? (Szerk.: Farkas Beáta) Szegedi Tudományegyetem Gazdaságtudományi Kar Műhelytanulmányok, MT-PNGKI, 2. sz.

*Antalóczy Katalin – Voszka Éva [2008]: Állami piacteremtés – nemzeti bajnok teremtése. *Külgazdaság*, 7–8 sz.*

*Bassola Bálint – Fehér Judit [2010]: GVH kontra MOL: lehetetlen küldetés? *Napi Gazdaság*, július 12.*

Az Európai Parlament és Tanács... [2004]: Az Európai Parlament és Tanács 2003/55/EK Irányelve a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 98/30/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről. Hivatalos Lap, L 176., július 15., 57–78.

Európai Bizottság [2005]: Összefonódások. A Bizottság feltételesen jóváhagyja a MOL gázüzletágának E.ON általi felvásárlását. IP/05/1658. Brüsszel, 2005. december 21. <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/05/1658&format=HTML&aged=0&language=HU&guiLanguage=en>

Európai Bizottság [2010]: A Bizottság határozata a Magyarország által a MOL Nyrt. részére nyújtott C 1/2009 (korábbi NN 69/2008) számú állami támogatásról. Brüsszel, 2010.06.09. C(2010)3553 végleges. Hivatalos Lap, L 34/35, 2011. február 9.

Európai Parlament... [1998]: Az Európai Parlament és a Tanács 98/30/EK irányelve a földgáz belső piacára vonatkozó közös szabályokról. Hivatalos Lap, L 204, július. 21., 1–12. o.

EU Press [2009]: Állami támogatás: a Bizottság mélyreható vizsgálatot indít a MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. javára fogantatott, bányajáradék megfizetése alóli mentesség ügyében. IP/09/39. Brüsszel, január 13. <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=IP/09/39>

European Commission [2005]: Commission Decision of 21/XII/2005 Declaring a Concentration to be Compatible with the Common Market and the EEA Agreement (Case No COMP/M.3696 – E.ON/MOL). European Commission, Brussels, 21/XII/2005 C(2005)5593 final.

European Commission [2008]: Mergers: Commission statement on OMV's withdrawal of its notification for the proposed acquisition of Mol. MEMO/08/535, Brüsszel, augusztus 6.

- Európai Unió Tanácsa [2004]: A Tanács 139/2004/EK rendelete (2004. január 20.) a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről (az EK összefonódás-ellenőrzési rendelete). Az Európai Unió Hivatalos Lapja, január. 29. http://www.gvh.hu/domain2/files/modules/module25/pdf/jogi_ek_fuzios_jogszab_jo_m.pdf.
- Gázvezeték-építőt... [2011]: Gázvezeték-építőt alapított az MVM. *Napi*, szeptember 6.
- GVH [2004]: A GVH megszüntette a megismételt eljárást a MOL árképzésének ügyében. Sajtóközlemény, Vj–33/2004/24.
- GVH [2005]: A Gazdasági Versenyhivatal álláspontja a MOL gázüzletágának eladásával kapcsolatban. A GVH sajtóközleménye, június 28. http://www.gvh.hu/gvh/alpha?do=2&pg=86&st=1&m129_doc=196
- GVH [2006]: A Gazdasági Versenyhivatal jelentése a magyar villamosenergia-piacon lefolytatott ágazati vizsgálatról. GVH, Budapest, 2006. május 15.
- GVH [2010]: Versenyhivatali vizsgálat az üzemanyag piacokon. Sajtóközlemény, május 12.
- Hargitai Miklós* [2010]: A Fónagy–Podolák-tengely: nemzeti érdekek az energiapolitikában. *Népszabadság*, július 4.
- MEH [2006]: A földgázpiac. <http://www.eh.gov.hu/home/html/index.asp?msid=1&sid=0&lng=1&hkl=152> (2008. december 1.)
- MEH [2008]: Tájékoztató a Magyar Energia Hivatal 2007. évi tevékenységéről. Magyar Energia Hivatal, Budapest.
- MEH [2009]: Tájékoztató a Magyar Energia Hivatal 2008. évi tevékenységéről. Magyar Energia Hivatal, Budapest.
- Mihályi Péter [2010]: A magyar privatizáció enciklopédiája . Pannon Egyetemi Kiadó – MTA Közgazdaságtudományi Intézet.
- MOL [2001]: MOL NyRt. Éves jelentés 2000. Budapest.
- MOL [2002]: MOL NyRt. Éves jelentés 2001. Budapest.
- MOL [2003]: MOL NyRt. Éves jelentés 2002. Budapest.
- MOL [2005]: MOL NyRt. Éves jelentés 2004. Budapest.
- MOL [2008]: MOL NyRt. Éves jelentés 2007. Budapest.
- MOL...[2009]: MOL: EU vizsgálat a bányajáradék miatt. *portfolio.hu*, január 13. <http://www.portfolio.hu/cikkek.tdp?k=2&i=108463>
- MVM [2013]: Az MVM aláírta az E.ON magyarországi gázipari érdekeltségeinek megvásárlásáról szóló szerződést. MVM Magyar Villamos Művek Zrt., március 28. <http://www.mvm.hu/hu/hirek/SitePages/newsDetails.aspx?NewsID=371>
- Pató Zsuzsanna – Szolnoki Pálma – Tóth Borbála* [2008]: Gázforrás- és kitermelési szerződés árverési programok hatása a gázpiacok fejlődésére. Regionális Energiagazdasági Kutatóközpont, Műhelytanulmány, 2. sz.
- Összefonódások ... [2008]: Összefonódások. A Bizottság részletes vizsgálatot indít a MOL OMV által tervezett felvásárlása ügyében. IP/08/397 Brüsszel, március 6.
- Szabó M. István* [2009]: Nagykoalíció egy MOL–MVM-ügyben – Együtt fűtenek be. *Magyar Narancs*, december 10.
- Szabó M. István* [2011]: A Magyar Villamos Művek terjeszkedése – Gázpedálozás. *Magyar Narancs*, 26. sz..
- Vince Péter* [2008]: Modellváltás a földgázellátásban. In: Verseny és szabályozás 2008. (Szerk: *Valentiny Pál – Kiss Ferenc*), MTA KTI.

Vince Péter [2009]: Vállalatfelvásárlások egy kialakuló piacon. *Közgazdasági Szemle*, LVI. évf., 1. sz., 69–83. o.

Voszka Éva [2003]: Versenyteremtés – alkuval. Akadémiai Kiadó, Budapest.

Voszka Éva [2010]: Mérleghinta. A Magyar Villamos Művek mint nemzeti bajnok. Pénzügykutató Intézet, október.